

words
words without boundaries

เงามรณะใต้แสงแดด

Evil Under the Sun

อากาธา คริสตี้

เขียน

อรรถัย พันธพงศ์

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“นั่นเป็นเพราะเขาได้รับการศึกษาอย่างจำกัดนะสิ
หรือไม่ภรรยาของผมก็บอกไว้แบบนั้น
ดูสิ่งที่เขาอ่านสิ! มีแต่เรื่องระทึกขวัญหรือไม่กี่เรื่องการต่อสู้ในโลกความอย”
- อากาธา คริสตี้

คำนำสำนักพิมพ์

เงาพระจันทร์ได้แสงแดด คือหนึ่งในผลงานเล่มชิ้นหนึ่งของอาภา คริสต์ ที่ยังคงตราตรึงใจนักอ่านด้วยสำนวนชวนคิดต้องตามติดจนหน้าสุดท้าย ในเล่มนี้ คุณจะสัมผัสการไขคดีสุดมหัศจรรย์อันไม่น่าจะเป็นไปได้ของ นักสืบผู้ชาญฉลาด แอร์กูล บัวโรต์ กับคดีที่ดูเรียบง่ายทว่าอำพรางเงื่อนงำ แสนอันตรายเอาไว้

ขณะที่บัวโรต์กำลังพักร้อนบนเกาะห่างไกลแห่งหนึ่ง ปัญหาก็คือตามหา เขาเจอจนได้ เมื่อเกิดเหตุฆาตกรรมขึ้น ณ โรงแรมที่เขาพักอยู่ บัวโรต์ พบว่าคดีซึ่งดูธรรมดาๆ นี้ แท้จริงกลับเก็บซ่อนความลับที่ไม่มีใครคาดคิด เพราะผู้ต้องสงสัยทั้งหลายต่างมีคำให้การที่หาช่องโหว่ไม่ได้ ทั้งที่ทุกคน มีแรงจูงใจมาจากพอให้เป็นฆาตกรแน่ๆ! ได้เวลาบัวโรต์ต้องสืบส่อง คอย สังเกตทุกการกระทำ และจับผิดทุกคนอีกครั้ง เพราะการค้นพบเบาะแส ที่แม้ดูไม่น่าเกี่ยวโยงกันที่สุดกำลังจะนำไปสู่ฉากแห่งการเปิดโปงคำโกหก อันแนบเนียน แต่แผนการเบื้องหลังของคนร้ายตัวจริงจะใช้คำตอบที่ทุกคน ตามหาหรือไม่ และบทสรุปสุดท้ายจะเป็นอย่างไร

ร่วมหาคำตอบไปพร้อมบัวโรต์ได้ใน*เงาพระจันทร์ได้แสงแดด* นิยาย สืบสวนที่ทั้งสนุก หักมุม แสบยล และท้าทายผู้อ่านให้กลับมาตั้งคำถามว่า แท้จริงแล้ว สิ่งที่ทุกคนเชื่อจะใช้ความจริงที่สุดเพียงหนึ่งเดียวหรือไม่

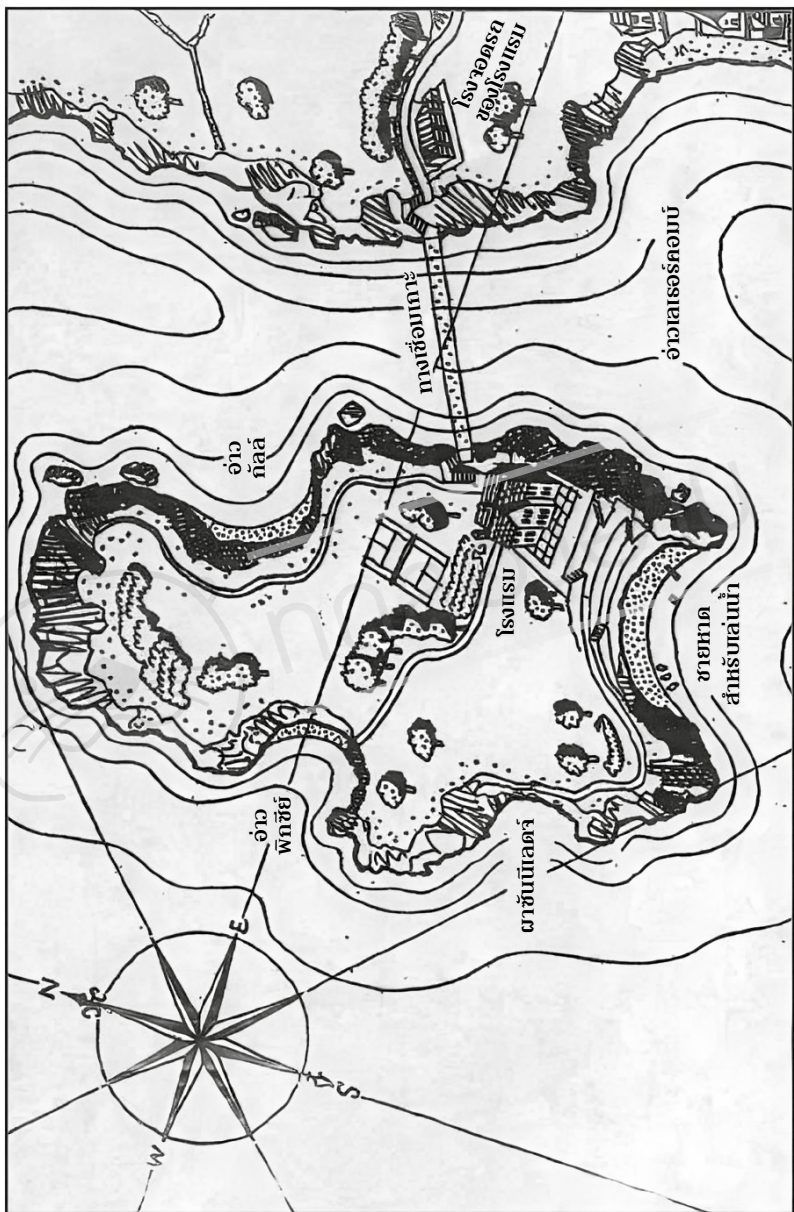
ถ้าคุณพร้อมแล้ว เตรียมจับพิรุณให้ได้ สำนววจิตใจของตนให้ดี และ ไปมุ่งหน้าหาคำตอบแห่งความตายใต้เงาพระจันทร์กัน

แต่ จอห์น

เพื่อรำลึกถึงฤดูกาลสุดท้ายของเราในซีเรีย

นกน้อยอ่าน

บทที่ 1

เมื่อ คราที่กัปตันโรเจอร์ แองเมอร์ริง สร้างบ้านบนเกาะริมอ่าวเลเธอร์คอมป์ ในปี 1782 ใครต่อใครพากันคิดว่าเขาทำเรื่องสุดเพี้ยน ชายชาติตระกูลดี อย่างเขาควรจะมียศฐานันดรหรือสมณฐานะอยู่บนทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ พร้อมด้วย ลำธารที่ไหลผ่านและท้องทุ่งสำหรับเลี้ยงปศุสัตว์

ทว่ากัปตันโรเจอร์ แองเมอร์ริง มีใจรักมันเพียงสิ่งเดียวนั่นก็คือทะเล เขาจึงสร้างบ้านของตัวเอง – บ้านอันมั่นคงแข็งแรงตามสมควร บนแหลม เล็กๆ ที่มีลมพัดแรงและเป็นที่อาศัยของหมู่คนางนวล – ซึ่งถูกตัดขาดจาก ผืนแผ่นดินใหญ่ทุกครั้งที่น่าขึ้น

เขาไม่ได้แต่งงาน ทะเลเป็นคู่ชีวิตคนแรกและคนสุดท้ายของเขา หลังจากเขาเสียชีวิต บ้านกับเกาะก็ตกไปเป็นของญาติห่างๆ คนหนึ่ง ลูกพี่- ลูกน้องผู้นั้นกับลูกๆ หลานๆ แทบไม่เห็นค่าของมรดกชิ้นนี้ ที่ดินของพวกเขา หดหายลงไปเรื่อยๆ และทายาทรุ่นต่อๆ มากียากจนลงทุกที

ในปี 1922 เมื่อการไปตากอากาศริมทะเลในช่วงวันหยุดกลายเป็น ค่านิยมอันแพร่หลาย และผู้คนคิดว่าอากาศชายฝั่งเทศมณฑลเดวอนกับ คอร์นวอลล์ในฤดูร้อนไม่ได้อ่อนเกินทนอีกต่อไป อาร์เธอร์ แองเมอร์ริง พบว่า บ้านสไตล์ยุคปลายจอร์เจียหลังใหญ่อันไร้ซึ่งความสะดวกสบายของตน ยังขายไม่ออก ถึงอย่างนั้นเขาก็ได้เงินก้อนโตจากอสังหาริมทรัพย์ตกยุค

ซึ่งเป็นมรดกจากนักเดินเรืออย่างกัปตันโรเจอร์

บ้านอันมั่นคงแข็งแรงหลังนี้ได้รับการต่อเติมเสริมแต่งขึ้นใหม่ มีการสร้างทางคอนกรีตเชื่อมแผ่นดินใหญ่กับตัวเกาะ สร้างและปรับ “ทางเดิน” รวมทั้ง “มุมพักผ่อน” ทั่วทั้งเกาะ มีสนามเทนนิสสองคอร์ต และเฉลียงสำหรับอาบแดดซึ่งลาดลงไปยังอ่าวเล็กๆ ที่ประดับด้วยเรือยางกับกระดานกระโดดน้ำ โรงแรมจอลลีโรเจอร์บนเกาะสมักเกลอร์ส ในอ่าวเลเธอร์คอมป์เปิดตัวอย่างงดงาม และตั้งแต่เดือนมิถุนายนจนถึงเดือนกันยายน (ที่มีวันหยุดสั้นๆ ในช่วงเทศกาลอีสเตอร์) โรงแรมจอลลีโรเจอร์ก็มีคอนแพกแน่นขนัดเสมอ ไม่เว้นแม้แต่ห้องใต้หลังคา มีการขยายขนาดและปรับปรุงโรงแรมในปี 1934 โดยเพิ่มบาร์ค็อกเทล ปรับห้องรับประทานอาหารให้ใหญ่ขึ้น และสร้างห้องน้ำเพิ่มเติม ราคาที่พักก็สูงขึ้นด้วย

ผู้คนพากันพูดว่า

“เคยไปอ่าวเลเธอร์คอมป์หรือยังล่ะ ที่นั่นมีโรงแรมดูดีน่าพัก ตั้งอยู่บนสิ่งที่เหมาะสมจะเป็นเกาะ สะดวกสบายมาก และไม่มีนักท่องเที่ยวชาวหรือรถทัวร์นำเที่ยวด้วย อาหารอร่อย อะไรๆ ก็ดี ลองไปดูสิ”

แล้วผู้คนก็พากันไปที่นั่น

II

มีบุคคลสำคัญมากคนหนึ่ง (อย่างน้อยเจ้าตัวก็ประเมินตัวเองเช่นนั้น) มาพักที่โรงแรมจอลลีโรเจอร์ แอร์กูล ปัวโรต์ ดูเด่นสะดุดตาในชุดผ้าฝ้ายเนื้อหนา สีขาวกับหมวกปานามาที่ทำมุมเอียงกระเท่อยู่เหนือดวงตา หนาวพลั้ววัดอย่างงดงาม เขาอนอนหลังอยู่บนเก้าอี้ผ้าใบปรับปรุงพิเศษ และกวาดตามองชายหาดสำหรับเล่นน้ำ มีเฉลียงทอดตัวลงไปจากโรงแรมหลายจุด ส่วนบนชายหาดก็มีของเล่นเป่าลม เบาะลอยน้ำ เรือยาง เรือพาย ลูกบอลและของเล่นยาง มีสปริงบอร์ดยาวหนึ่งแผ่นกับเรือแพสามลำเรียงรายนอกชายฝั่ง

ส่วนพวกที่มาเล่นน้ำ บ้างก็อยู่ในทะเล บ้างก็นอนผึ่งกายอาบแดด บ้างก็กำลังบรรจุขวดน้ำมันตามเนื้อตัว

บนเสียงถัดขึ้นไปนั่นเอง พวกที่ไม่ได้มาเล่นน้ำกำลังนั่งพูดคุยกัน เรื่องลมฟ้าอากาศ จากเหตุการณ์เบื้องหน้าพวกเขา ชาวในหนังสือพิมพ์ กรอบเข้า รวมทั้งเรื่องอื่นใดก็ตามที่ดึงดูดความสนใจของพวกเขา

ทางซ้ายมือของปัวโรต์ คำพูดนุ่มนวลเนิบนาบพร่างพรูจากปาก คุณนายการ์เดนเนอร์อย่างไม่ขาดสายผสานกับเสียงเข็มที่กระทบกันดังกริกๆ ขณะที่เธอถักนิตติ้งอย่างกระฉับกระเฉง ถัดจากเธอคือผู้เป็นสามี โอเดิลล์ ซี. การ์เดนเนอร์ ซึ่งเอนกายอยู่บนเก้าอี้เปลแขวน หมวกของเขาเอียงกระพริบอยู่เหนือจมูก เขาส่งเสียงตอบรับสั้นๆ เป็นครั้งคราวเมื่อฝ่ายภรรยาร้องขอความเห็น

ทางขวาของปัวโรต์คือคุณบรูว์สเตอร์ หญิงแกร่งหุ่นนักกีฬา ผู้มีเรือนผมสีดอกเลาและใบหน้าร้านลมกร้านแดดที่ดูเป็นมิตร เธอได้ตอบเสียงห้าว ฟังเหมือนเสียงสุนัขเลี้ยงแกะที่เห่าโส่งๆ เป็นครั้งคราวขัดจังหวะเสียงเห่าบ๊วกๆ ตลอดเวลาของสุนัขพันธุ์พอมเมอเรเนียน

คุณนายการ์เดนเนอร์กำลังพูดว่า

“ฉันเลยบอกคุณการ์เดนเนอร์ไปว่า นี่ การไปเที่ยวทัศนจารกิจสนุกดีอยู่หรอก ฉันชอบสำรวจสถานที่จนถ้วนท้วนนะ แต่พูดก็พูดเถอะ เราเที่ยวชมอังกฤษกันมาพอแล้ว และสิ่งที่ฉันต้องการในตอนนี่คือการหาสถานที่เงียบสงบริมทะเลสักแห่งแล้วก็แค่พักผ่อน นั่นคือสิ่งที่ฉันพูดใช่หรือเปล่า โอเดิลล์ แค่พักผ่อนนะ ฉันรู้สึกว่าคุณต้องพักผ่อนจริงๆ เลยพูดไปแบบนั้น ไซ้ใหม่ โอเดิลล์”

คุณการ์เดนเนอร์พูดพึมพำมาจากใต้หมวก

“ไซ้จ๊ะ ที่รัก”

คุณนายการ์เดนเนอร์พูดต่อเรื่องเดิม

“ด้วยเหตุนี้ พอฉันเอย่กับคุณเคลโซที่คุลส์ - เขาคือคนที่ช่วยจัดแผนการท่องเที่ยวทั้งหมดให้เรา แล้วก็ให้ความช่วยเหลืออย่างดีที่สุด ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าเราจะทำอะไรยังงั้ถ้าไม่มีเขา! - อ้อ อย่างที่บอกไปนั่นแหละ พอฉันเอย่กับเขาเรื่องนี้ คุณเคลโซก็บอกว่าไม่มีที่ไหนดีไปกว่าที่นั่นอีกแล้ว สถานที่งดงามอย่าบอกใคร เขาว่า ไม่เหมือนที่ไหนในโลก แถมยังสะดวกสบายและ

พิเศษสุดในทุกแง่มุม แล้วก็แน่นอน คุณการ์เดนเนอร์นะ เขาพูดแทรกขึ้นมาบอกว่าแล้วเรื่องระบบสุขอนามัยล่ะ คืออย่างนี้ค่ะ ถ้าคุณจะเชื่อฉันนะคะ คุณปัวโรต์ น้องสาวของคุณการ์เดนเนอร์เคยไปพักที่เกสต์เฮาส์แห่งหนึ่ง พวกเขาบอกว่าที่นั่นพิเศษมากและอยู่ตรงใจกลางทุ่งหญ้า แต่เชื่อไหมล่ะคะ ไม่มีอะไรนอกจากสิ่งแวดล้อม! เพราะอย่างนั้นนั่นแหละ คุณการ์เดนเนอร์เลยนึกระแวงสถานที่ที่ไม่เหมือนที่ใดในโลกทำนองนี้ ไซ้ไหม โอเดิลล์”

“อืม ไซ้ลิจะ ที่รัก” การ์เดนเนอร์พูด

“แต่คุณเคลโซยืนยันกับเราทันที เขาบอกว่าเรื่องสุขอนามัยนั้นทันสมัยใหม่ที่สุด อาหารการกินก็เป็นเลิศ ฉันมั่นใจว่าเป็นจริงตามนั้น แล้วสิ่งหนึ่งที่ฉันชอบก็คือความใกล้ชิดสนิทสนม ถ้าคุณเข้าใจที่ฉันพูดนะนะ การอยู่ในสถานที่เล็กๆ ทำให้เราพูดคุยกันได้อย่างทั่วถึง แล้วทุกคนก็รู้จักกันหมด ถ้าจะให้พูดถึงข้อเสียของคนอังกฤษสักข้อ สิ่งนั้นก็คือพวกเขาค่อนข้างถือตัวอยู่สักหน่อยจนกว่าจะรู้จักกันสักปีสองปี หลังจากนั้นก็ไม่มีใครดีไปกว่าพวกเขาอีกแล้วละ คุณเคลโซบอกว่าบุคคลที่น่าสนใจต่างก็มาที่นี่ และฉันก็เห็นแล้วว่าเขาพูดถูก เพราะที่นี่มีคุณไงคะ คุณปัวโรต์ แล้วก็คุณดาร์นลีย์ โอ้! ฉันดีใจจนเนื้อเต้นเลยละ ตอนที่ได้รู้ว่าคุณเป็นใคร ไซ้ไหม โอเดิลล์”

“ไซ้ลิจะ ที่รัก”

“ฮ่า!” คุณบรูว์สเตอร์พูดแทรกเสียงก้อง “น่าปลาบปลื้มดีแท้ ว่าไหมล่ะ คุณปัวโรต์”

แอร์กูล ปัวโรต์ ยกมือสองข้างขึ้นเป็นเชิงปฏิเสธ แต่ก็ก็เป็นเพียงการทำตามมารยาทเท่านั้น คุณนายการ์เดนเนอร์พูดต่ออย่างสิ้นไหล

“คืออย่างนี้ค่ะ คุณปัวโรต์ ฉันเคยได้ยินเรื่องของคุณมาจากคอร์นีเลีย ร็อบสัน คุณการ์เดนเนอร์กับฉันอยู่ที่เบเดนฮอฟเมื่อเดือนพฤษภาคม แ่นะละคะว่าคอร์นีเลียเล่าเรื่องทั้งหมดในอียิปต์ตอนที่ลินเนต ริดจ์เวย์ ถูกฆ่าตายให้เราฟัง เธอบอกว่าคุณยอดเยี่ยมมาก แล้วฉันก็ตื่นเต้นอยากเจอคุณมาตลอด ไซ้ไหม โอเดิลล์”

“ไซ้ลิจะ ที่รัก”

“ไหนจะคุณดาร์นลีย์อีก ฉันได้ของมากมายหลายสิ่งจากร้านโรสมอนด์ ซึ่งแน่นอนว่าเธอก็คือโรสมอนด์ ไม่ใช่หรือ ฉันคิดว่าเสื้อผ้าของเธอตัดเย็บได้เก๋ไก๋เหลือเกิน รูปทรงสวยหรูดุติ ชุดนั้นที่ฉันสวมเมื่อคืนวานก็มาจากร้านของเธอ ฉันว่าเธอช่างเป็นผู้หญิงที่ดูดีไปเสียหมด”

ถัดจากคุณบรูว์สเตอร์ พันตรีแบร์รีกำลังนั่งจับจ้องพวกที่กำลังเล่นน้ำด้วยดวงตาฟองโต เขาพูดโพล่งออกมาว่า

“สวยสะดุดตาอะไรอย่างนี้!”

คุณนายการ์เดนเนอร์ทำเขมนิตตึงกระทบกัน

“ฉันต้องยอมรับเรื่องหนึ่งนะค่ะ คุณบิวโรต์ ฉันออกจะตกใจที่เจอคุณที่นี่ - ไม่ใช่ว่าฉันไม่ตื่นเต้นดีใจที่ได้เจอคุณหรอกนะ เพราะฉันตื่นเต้นอยู่แล้ว คุณการ์เดนเนอร์ก็รู้ แต่ฉันนึกคิดขึ้นมาว่า คุณอาจจะมาที่นี่-เออ เพราะเรื่องงานนะค่ะ เข้าใจความหมายของฉันใช่ไหมค่ะ แหม ก็ฉันเป็นคนขี้อ่อนอย่างหนักนะสิคะ คุณการ์เดนเนอร์ก็คงจะบอกคุณแบบเดียวกันแล้วฉันคงทนไม่ได้ถ้าจะต้องเข้าไปพัวพันกับเหตุฆาตกรรมใดๆ ก็ตาม คือว่า-”

คุณการ์เดนเนอร์กระแอม แล้วพูดว่า

“คืออย่างนี้ครับ คุณบิวโรต์ คุณนายการ์เดนเนอร์นะขี้อ่อนมาก”

แอร์กูล บิวโรต์ ชูสองมือขึ้นกลางอากาศ

“แต่ผมขอยืนยันครับ มาตาม ว่าผมมาที่นี่ด้วยเหตุผลเดียวกับพวกคุณนั่นแหละ - เพื่อมาหาความสำราญใจ - เพื่อพักผ่อนในวันหยุด ผมไม่ได้นึกถึงเรื่องอาชญากรรมเลยด้วยซ้ำ”

คุณบรูว์สเตอร์พูดขึ้นอีกครั้งด้วยเสียงหัวนลั่นเหมือนเสียงสุนัขเห่า

“ไม่มีร่างบนเกาะสมักเกลอร์ส”

แอร์กูล บิวโรต์ พูดว่า

“อา! แต่พูดแบบนั้นก็ยิ่งถูกเสียทีเดียวนะครับ” เขาชี้ลงไปเบื้องล่าง “ดูกลุ่มคนตรงนั้นสิ นอนเรียงกันเป็นแถว พวกเขาคืออะไรหรือ พวกเขาไม่ใช่ผู้ชาย ไม่ใช่ผู้หญิง ไม่มีอะไรบอกถึงตัวตน พวกเขาก็เป็นแค่-ร่าง!”

พันตรีแบร์รีพูดด้วยน้ำเสียงชื่นชม

“บางคนก็เป็นสาวสวยหน้าตาดีอยู่นะ แต่อาจจะผอมไปสักหน่อย”

ปัวโรต์อุทานออกมา

“ใช่ แต่มันเข้าใจยังงัย น่าค้นหาตรงไหนกันล่ะ ผมนะแก่แล้ว หัวเก่า อีกต่างหาก สมัยผมยังหนุ่ม แทบไม่ได้เห็นข้อเท้าด้วยซ้ำ แค่วางโปรง ขั้วในพองฟูโผล่ออกมาแวบๆ ก็ชวนให้รู้สึกวาบหวาม! ความนวลเนียนของ ปลีน้อง – หัวเขา – สายรัดถุงน่องติดโบ –”

“ลัปดน ลัปदनัก!” พันตรีแบร์รีพูดเสียงแหบ

“ก็ดูคล่องตัวกว่ามากโขเลยละค่ะ – สิ่งที่เราสวมใส่กันทุกวันนี้”
คุณบรูว์สเตอร์พูด

“โอ๊ะ ใช่ค่ะ คุณปัวโรต์” คุณนายการ์เดเนอร์พูด “คืออย่างนี้ค่ะ ฉันคิดจริงๆ นะคะว่าคนหนุ่มสาวสมัยนี้ใช้ชีวิตอย่างเป็นธรรมชาติและสุขภาพ ดีกว่าเรามาก พวกเขาเล่นสนุกด้วยกัน แล้วพวกเขาก็ – เอ่อ พวกเขา –”
คุณนายการ์เดเนอร์หน้าแดงเรื่อ เนื่องจากจิตใจเธอสะอิดสะเอียน – “พวกเขา ไม่ได้คิดอะไรในแง่ไหน ถ้าคุณเข้าใจความหมายของฉันนะค่ะ”

“ผมเข้าใจอยู่แล้วครับ” แอร์กูล ปัวโรต์ พูด “ช่างน่าเศร้า!”

“น่าเศร้ารึ” คุณนายการ์เดเนอร์พูดเสียงแหลม

“การตัดเรื่องรักเรื่องใคร่ออกไป – ความน่าค้นหาทั้งหลาย! เดียวนี้ทุกสิ่งถูกจัดมาตรฐานไปเสียหมด!” เขาโบกมือไปทางพวกที่กำลังนอนเอกเขนก “ภาพคนพวกนั้นทำให้ผมนึกถึงห้องเก็บศพของปารีส¹ มากๆ”

“คุณปัวโรต์!” คุณนายการ์เดเนอร์ตกระลึง

“ร่าง – ถูกจัดเรียงบนแท่นวางศพ – ไม่ต่างอะไรกับเนื้อสดบนเขียง!”

“แต่คุณปัวโรต์คะ คำพูดพวกนั้นไม่เกินจริงไปหน่อยหรือคะ”

แอร์กูล ปัวโรต์ ยอมรับว่า

“ก็อาจจะจริง ใช่ครับ”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ” คุณนายการ์เดเนอร์ถกเถียงอย่างขมขื่น “ฉันออกจะเห็นด้วยกับคุณในประเด็นหนึ่งนะคะ พวกสาวๆ ที่นอนอยู่กลางแดด

¹ Paris Morgue เป็นห้องที่มีบันทึกระจกใส่ ใช้จัดแสดงศพไร้ญาติหรือศพนิรนาม เป็นสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมของปารีสในช่วงศตวรรษที่ 19

แบบนั้นจะมีขงอกตามแขนตามขาของพวกเธอ ฉันเคยบอกไอรีน - ลูกสาว
ของฉันนะค่ะคุณป๊อไรต์ ฉันพูดกับแกว่า ไอรีนจ๊ะ ถ้าลูกนอนกลางแดด
แบบนั้น ลูกจะมีขนขึ้นทั่วตัว ขนบนแขน ขนบนขา ขนบนหน้าท้อง แล้ว
แบบนั้นลูกจะดูเหมือนตัวอะไรละ ฉันบอกแกไปแบบนั้น ใช่ไหม โอเดิลล์”

“ใช่จ๊ะ ที่รัก” คุณการ์เดนเนอร์พูด

ทุกคนเงยไป อาจจะกำลังนึกภาพไอรีนในสภาพน่าเกลียดน่ากลัว
ที่สุดอยู่

คุณนายการ์เดนเนอร์ม้วนเก็บนิตติ้งของตนแล้วพูดว่า

“ฉันกำลังคิดว่า -”

คุณการ์เดนเนอร์พูดว่า

“อะไรจ๊ะ ที่รัก”

เขายายามลูกออกจากเก้าอี้เปลแขน แล้วรับนิตติ้งกับหนังสือของ
คุณนายการ์เดนเนอร์มา จากนั้นก็ถามว่า

“ไปร่วมดื่มกับเราไหมครับ คุณบรูว์สเตอร์”

“ตอนนี้ยังดีกว่าค่ะ ขอบคุณ”

สามีภรรยาการ์เดนเนอร์เดินขึ้นไปยังโรงแรม

คุณบรูว์สเตอร์พูดว่า

“สามีชาวอเมริกันนี้ช่างยอดเยี่ยม!”

III

ผู้ที่มานั่งแทนคุณนายการ์เดนเนอร์คือสาธุคุณสติเวน เลน

คุณเลนเป็นนักบวชร่างสูงวัยทำลึบกว่าผู้ดูกระฉับกระเฉง ใบหน้า
ของเขาเป็นสีแทน กางเกงผ้าสักหลาดสีเทาเข้มที่เขาสวมเข้ากันดีกับช่วง
วันหยุดพักผ่อน แต่ดูไม่สมฐานะของเจ้าตัว

เขาพูดด้วยความกระตือรือร้นว่า

“ช่างเป็นสถานที่สุดวิเศษ! ผมเดินจากอ่าวเลเธอร์คอมม์ไปฮาร์ฟอร์ต
แล้วก็กลับมาทางหน้าผาอีกครั้ง”

“ออกไปเดินอย่างนี้คงร้อนน่าดู” พันตรีแบร์รีผู้ไม่เคยออกไปเดินพุดขึ้น
“เป็นการออกกำลังกายที่ดีนะ” คุณบรูว์สเตอร์พุด “ฉันยังไม่ได้
ไปพายเรือเลย ไม่มีอะไรช่วยเพิ่มกล้ามเนื้อหน้าท้องได้ดีเท่าการพายเรือ
อีกแล้ว”

แอร์กูล บัวโรต์ ลดสายตาลงมองช่วงกลางลำตัวที่หนุนป่องของตนด้วยความ
ความเศร้าใจพอควร

คุณบรูว์สเตอร์ที่สังเกตเห็นสายตาของอีกฝ่ายพุดบโลบโยนว่า
“ประเดี๋ยวคุณก็จัดมันไปได้ล่ะ คุณบัวโรต์ ถ้าคุณออกไปพายเรือ
ทุกวัน”

“แมรีซี (ขอบคุณครับ) มาดมัวแซล ผมไม่ชอบเรือเอาเสียเลย!”

“คุณหมายถึงเรือเล็กหรือคะ”

“เรือทุกขนาดครับ!” เขาหลับตาและตัวสั่น “ทะเลกระเพื่อมขึ้น ๆ ลง ๆ
มันรันทรมณ์เสียที่ไหน”

“โอ้ ๆ วันนี้ทะเลสงบไม่ต่างอะไรกับอ่างเก็บน้ำ”

บัวโรต์ตอบด้วยความแน่วแน่ว่า

“ทะเลสงบจริงๆ ไม่มีหรอกครับ มันเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา”

“ถ้าถามผมนะ” พันตรีแบร์รีพุด “เก้าในสิบของอาการเมาคลื่นเป็น
เรื่องของประสาทล้วนๆ”

“นั่นไง” สาธุคุณพุดพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ “ยอดกะลาลี่เอ๋ยปากเอง
เชียวนะ - เนอะ ผู้พัน”

“ผมเคยเมาคลื่นแค่หนเดียว - ตอนนั้นกำลังจะข้ามช่องแคบอังกฤษ!
อย่างนี้ถึงมัน นั่นคือคำขวัญประจำใจของผม”

“อาการเมาคลื่นเป็นเรื่องแปลกโดยแท้” คุณบรูว์สเตอร์พุดอย่าง
ครุ่นคิด “ทำไมบางคนเมา แต่บางคนไม่เมา ดูไม่ยุติธรรมเสียเลย แล้วนี่
ไม่เกี่ยวอะไรกับสุขภาพโดยทั่วไปของแต่ละคนด้วยนะ คนไข้โรคก็เป็นกะลาลี่
เก่งๆ ได้ มีคนเคยบอกฉันว่า อาการนี้เกี่ยวกับกระดูกสันหลังของเรา
แล้วยังเรื่องที่บางคนกลัวความสูงอีก ฉันเองก็ไม่ค่อยถูกกับความสูงเหมือนกัน
แต่คุณนายเรตเพิร์นอาการหนักกว่ามาก วันก่อนตอนเดินตามทางบนหน้าผา

เพื่อจะไปฮาร์ฟอร์ด เธอเวียนหัวแล้วก็เกะกะแน่นเลย เธอเล่าว่าเคยชะงักอยู่กลางทางบนบันไดด้านนอกของมหาวิหารแห่งมิลานด้วย ขาชั้นไม่มีปัญหาอะไรเลย แต่ขาลงนี่สิ”

“งั้นเธอก็ไม่ควรเดินลงบันไดไปอ่าวพิกซีย์นะ” เลนตั้งข้อสังเกต

คุณบรูว์สเตอร์ทำหน้าที่

“ฉันไม่เอาด้วยหรอก แต่คนหนุ่มสาวคงไหว อย่างพวกเด็กชายบ้านโควาน และเด็กๆ บ้านมาสเตอร์แมน พวกเขาวิ่งขึ้นวิ่งลงกันสนุกสนานเชียว” เลนพูดว่า

“คุณนายเรดเฟิร์นมานั่นแล้ว เพิ่งขึ้นมาจากน้ำนั่นะ”

คุณบรูว์สเตอร์แสดงความคิดเห็นว่า

“คุณป้าโรตต์น่าจะถูกใจเธอ นะคะ เธอไม่ใช่พวกชอบอาบน้ำแดด”

คุณนายเรดเฟิร์นผู้ยั้งสาวถอดหมวกคลุมผมออก และกำลังสะบัดศีรษะสยายเรือนผม เธอมีผมสีบลอนด์เทา และผิวกายซีดเผือดเข้ากับสีผมนั้น แขนขาเธอขาวจัด

พันตรีแบร์รีพูด พร้อมขำเสียงแหบ

“ดูไม่ค่อยสุกดีเท่าไรเมื่อเทียบกับคนอื่นๆ ว่าไหม”

คริสทีน เรดเฟิร์น กำลังสวมชุดคลุมตัวยาวขณะเดินมาจากชายหาด แล้วขึ้นบันไดมาทางพวกเขา

เธอมีใบหน้าขาวที่ดูจริงจัง สวยในแบบที่ไม่โดดเด่น และมีมือเท้าที่เรียวเล็ก

เธอส่งยิ้มให้ แล้วหย่อนตัวลงนั่งข้างๆ พวกเขาพร้อมกับกระชับชุดคลุมรอบตัว

คุณบรูว์สเตอร์พูดว่า

“คุณเป็นที่ชื่นชอบของคุณป้าโรตต์นะ เขาไม่ชอบพวกที่อาบน้ำแดดจนผิวตัวเป็นสีแทน บอกว่าพวกนั้นเหมือนชิ้นเนื้อย่าง หรืออะไรทำนองนั้นนั่นะ”

คริสทีน เรดเฟิร์น ยิ้มเจื่อนๆ ก่อนจะพูดว่า

“ฉันจะอยากอาบน้ำแดดได้จริงๆ! แต่ผิวนั้นไม่กลายเป็นสีน้ำตาลนะสิคะ มีแต่จะพุพอง แล้วก็ไ้ตักกระรอกเกลียดน่ากลัวไปทั่วทั้งแขน”

“ก็ดีกว่ามีชนขึ้นไปทั่วเหมือนไอรินของคุณนายการ์เดนเนอร์ละนะ”
คุณบรูว์สเตอร์พูด ก่อนจะเสริมต่อเพื่อตอบคำถามจากสายตาของคริสทีน
“เขานี้คุณนายการ์เดนเนอร์พูดน้ำไหลไฟดับ พูดไม่หยุดเลยจริงๆ ‘ใช้ไหม
โอเดิลล์’ ‘ใช่จ๊ะ ที่รัก’” เธอเว้นจังหวะแล้วพูดต่อว่า “แต่คุณบิวโรต์คะ ฉัน
แอบคิดว่าคุณน่าจะเล่นตามน้ำไปกับเธอสักหน่อย ทำไมคุณไม่ทำละคะ ทำไม
ไม่บอกเธอว่าคุณมาที่นี่เพื่อสืบสวนเหตุฆาตกรรมสุดสยอง แล้วฆาตกรโรคจิต
ก็ปะปนอยู่กับแขกของโรงแรมนี้แหละ”

แอร์กูล บิวโรต์ ถอนหายใจแล้วพูดว่า

“ผมกลัวอย่างมากว่าเธอจะเชื่อผมนะสิครับ”

พันตรีแบร์รีหัวเราะพืดพาด ก่อนจะพูดว่า

“เธอจะต้องเชื่ออยู่แล้ว”

เอมิลี บรูว์สเตอร์ พูดบ้าง

“ไม่นะ ฉันไม่เชื่อหรอกว่าแม้แต่คุณนายการ์เดนเนอร์ก็เชื่อว่าการ
ก่อเหตุฆาตกรรมที่นี้ นี่ไม่ใช่สถานที่แบบที่คุณจะพบร่างนะ!”

แอร์กูล บิวโรต์ ขยับตัวบนเก้าอี้เล็กน้อย เขาไม่เห็นด้วยและพูดว่า

“แต่ทำไมจะไม่พบละครับ มาดามวแซล เหตุใดจึงไม่ควรมีสิ่งที่คุณ
เรียกว่า ‘ร่าง’ บนเกาะสมักเกลอร์สแห่งนี้”

เอมิลี บรูว์สเตอร์ ตอบกลับว่า

“ก็ไม่ทราบสิคะ ฉันว่าสถานที่บางแห่งมีความเป็นไปได้น้อยกว่า
ที่อื่นๆ นะ ที่นี้ไม่ใช่สถานที่จำพวก—” เธอพูดไม่จบประโยค รู้สึกว่าการ
อธิบายสิ่งที่ใจคิดเป็นเรื่องยาก

“ที่นี้โรแมนติกก็จริงครับ” แอร์กูล บิวโรต์ เห็นด้วย “ทั้งเจียบสงบ
แสงอาทิตย์ส่องสว่าง มีท้องทะเลสีคราม แต่คุณลืมไปนะครับ คุณบรูว์สเตอร์
ว่าภายใต้ตะวันดวงนี้มีความชั่วร้ายอยู่ทุกแห่งหน”

สาธุคุณขยับกายบนเก้าอี้ เขาโน้มตัวมาข้างหน้า ดวงตาสีฟ้ากระจาง
ของเขาส่องขึ้น

คุณบรูว์สเตอร์ยกไหล่

“โอ้! เรื่องนั้นฉันรู้อยู่แล้วคะ แต่อย่างไรก็ตาม—”

“แต่อย่างไรก็ตามคุณยังรู้สึกว่่า ที่นี้ไม่น่าจะเกิดเหตุอาชญากรรมได้
ใช้ไหม คุณลืมสิ่งหนึ่งไปครับ มาดามว์แซล”

“ธรรมชาติของมนุษย์ใช้ไหมคะ”

“ก็ใช้ครับ ใช้เสมอนั้นแหละ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ผมกำลังจะพูด ผมกำลัง
จะชี้แจงให้คุณฟังว่า ตอนนี้อยู่ที่นี้เพื่อพักผ่อนในช่วงวันหยุด”

เอมิลี บรูว์สเตอร์ หันไปหาเขาด้วยสีหน้างุนงง

“ฉันไม่เข้าใจค่ะ”

แอร์กูล ปัวโรต์ ส่งยิ้มกว้างอย่างอ่อนโยนให้เธอ เขาโบกนิ้วชี้เข้าๆ
กลางอากาศเพื่อเน้นย้ำ

“เราสามมูตักันนะครับ สมมุติว่าคุณมีศัตรูอยู่คนหนึ่ง ถ้าคุณไป
ตามหาเขาในแฟลตที่เขาอยู่ ไปที่ทำงานของเขา หรือแม้แต่บนถนน - เอเบียง
(เอละ) คุณก็ต้องมีเหตุผล - คุณต้องหาเหตุผลให้ตัวเอง แต่ที่ชายทะเล
อย่างที่นี่ ไม่มีความจำเป็นที่เราจะต้องหาเหตุผลให้ตัวเอง คุณมาอยู่ที่
เลเธอร์คอมป์ทำไมนะหรือ *ปาร์เบลอ!* (ปัดโธ!) ก็นี่มันเดือนสิงหาคม -
ใครๆ ก็พากันไปชายทะเลในเดือนสิงหาคม - เราต่างพักผ่อนในช่วงวันหยุด -
ฉะนั้นการที่คุณมาอยู่ที่นี้ คุณเล่นมาอยู่ที่นี้ พันตรีแบร์รีมาอยู่ที่นี้ และ
คุณนายเรดเฟิร์นกับสามีของเธอมาอยู่ที่นี้ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องธรรมดา
ทั้งนั้นแหละครับ เพราะการมาชายทะเลในเดือนสิงหาคมเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ
ในประเทศอังกฤษยังงี้ละครับ”

“อืม” คุณบรูว์สเตอร์ยอมรับ “เป็นความคิดที่ฉลาดล้ำลึกจริง ๆ ค่ะ
ว่าแต่สองสามีภรรยาการ์เดนอร์ละคะ พวกเขาเป็นชาวอเมริกันนะ”

ปัวโรต์ยิ้ม

“แม้ว่าคุณนายการ์เดนอร์เอง ก็รู้สึกว่่าเธอจำเป็นจะต้องพักผ่อน
ตามที่เธอบอกเรานะนะ อีกอย่าง ในเมื่อเธอกำลัง ‘สำรวจ’ ประเทศอังกฤษ
แน่นอนว่่าเธอก็ต้องใช้เวลาลักสองสัปดาห์ที่ชายทะเล - ในฐานะนักท่องเที่ยวที่ดี
ถ้าไม่มีเหตุผลอื่นอีก เธอสนุกกับการมองดูผู้คน”

คุณนายเรดเฟิร์นพูดเสียงค่อยว่า

“คุณเองก็ชอบมองดูผู้คนเหมือนกันใช้ไหมละคะ”

“มาตามครับ ผมขอสารภาพเลยว่าใช้ครับ”
เธอพูดอย่างครุ่นคิด “คุณเห็น - มาเยอะน่าดู”

IV

มีความเจ็บคันคันจิ้งหะ สตีเวน เลน กระแอม ก่อนจะพูดด้วยท่าที่ขัดเขินเล็กน้อย

“ผมสนใจนะครับ คุณปัวโรต์ สนใจในสิ่งที่คุณเพิ่งพูดออกมานะ คุณบอกว่ามีการกระทำสิ่งชั่วร้ายภายใต้ดวงตะวันอยู่ทุกแห่งหน นั่นเกือบจะตรงกันกับวจนะสำคัญจากพระธรรมบัญญัติเลยทีเดียว” เขาเว้นจังหวะก่อนจะท่องคำกล่าวที่ว่า “ยิ่งกว่านั้นจิตใจของมนุษย์ยังเต็มไปด้วยความชั่วร้าย และความบ้าคลั่งก็ครอบงำหัวใจมนุษย์ตราบชั่วชีวิต” ใบหน้าของเขาสว่างขึ้นด้วยแสงแห่งศรัทธาอันแรงกล้า “ผมดีใจที่ได้ยินคุณพูดเช่นนั้น ทุกวันนี้ไม่มีใครเชื่อเรื่องสิ่งชั่วร้ายกันแล้ว อย่างดีหน่อยก็มองว่า มันเป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับความดี ผู้คนพูดกันว่า สิ่งชั่วร้ายมักมาจากการกระทำของพวกที่ไม่ได้รับการสอนสั่ง - เป็นพวกที่ยังไม่เจริญ - ซึ่งสมควรได้รับความลงโทษมากกว่าจะโดนตำหนิ แต่คุณปัวโรต์ครับ สิ่งชั่วร้ายมีจริง! มันคือความจริง! ผมเชื่อในสิ่งชั่วร้ายเหมือนกับที่ผมเชื่อในสิ่งดีงาม มันมีอยู่จริง! มันมีพลัง! มันเดินย่ำไปบนโลก!”

เขาหยุดพูดพร้อมหายใจเร็วเร็ว เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าซับหน้าผาก และแสดงสีหน้าเป็นเชิงขอโทษในทันที

“ขอโทษครับ ผมลืมหันไปหน่อย”

ปัวโรต์พูดอย่างสุขุมว่า

“ผมเข้าใจความหมายของคุณครับ แล้วก็เห็นด้วยกับคุณส่วนหนึ่ง สิ่งชั่วร้ายเดินย่ำไปบนโลกจริงดังว่า และมีตัวตนอยู่จริง”

พันตรีแบร์รีกระแอม

“พอพูดเรื่องนี้ก็ทำให้นึกถึงพวกนักบวชฮินดูในอินเดีย -”

พันตรีแบร์รีพักอยู่ที่โรงแรมจอลลีโรเจอร์มานานพอจนทุกคนรู้ว่า

ต้องเตรียมพร้อมรับนิสัยอันน่าระอาของเขาที่ชอบเล่าเรื่องราวยาวยืดเกี่ยวกับประเทศอินเดีย คุณบรูว์สเตอร์และคุณนายเรดเพิร์นรีบพูดขึ้นพร้อมกัน

“นั่นสามี่ของคุณกำลังลงไปว่ายน้ำไม่ใช่หรือคะ คุณนายเรดเพิร์น เขาว่ายน้ำท่าฟรีสไตล์ได้ดีเยี่ยม ว่ายน้ำเก่งอย่าบอกใครเชียรว”

ขณะเดียวกันคุณนายเรดเพิร์นก็พูดว่า

“โอ้ ดูลิเกะ! เรือลำน้อยที่มีใบเรือสีแดงตรงนั้นช่างสวยงามเสียจริง เรือของคุณเบลตตีใช้ใหม่นะ”

เรือที่มีใบเรือสีแดงเพ็งจะแล่นข้ามสุดปลายอ่าวมา

พันตรีแบร์รีพูดเสียงแหบห้าว

“ช่างคิดดีนะ ใบเรือสีแดง” แต่เท่านี้ทุกคนก็ไม่ต้องทนฟังเรื่องเล่ายืดยาวเกี่ยวกับนักบวชฮินดูอีก

แอร์กูล บัวโรต์ มองชายหนุ่มที่เพิ่งว่ายน้ำมาถึงฝั่งด้วยความชื่นชม แพทริก เรดเพิร์น คือต้นแบบที่ดั่งงามของมนุษยชาติ หุ่นเพรียวไร้ไขมัน ผิวสีแทน ไหล่กว้าง และต้นขาเรียว มีอะไรบางอย่างในตัวเขาที่ทำให้คนรอบข้างพลอยรู้สึกสนุกสนานและร่าเริงไปด้วยได้ง่ายๆ - ความเรียบง่าย โดยธรรมชาติที่ทำให้ผู้หญิงทุกคนและผู้ชายโดยส่วนใหญ่รักใคร่เขา

เขาหยุดยืนเพื่อสลัดน้ำออกจากตัว แล้วยกมือข้างหนึ่งขึ้นโบกทักทาย ภรรยาอย่างอารมณ์ดี

เธอโบกมือตอบพร้อมกับตะโกนว่า

“ขึ้นมาที่นี่สิคะ แพท”

“เดี๋ยวไปจ๊ะ”

เขาเดินเลียบชายหาดอีกสักระยะเพื่อหยิบผ้าขนหนูที่วางทิ้งไว้

จังหวะนั้นเองที่ผู้หญิงคนหนึ่งเดินออกมาจากโรงแรมผ่านหน้าพวกเขา เพื่อจะลงไปยังชายหาด

เธอปรากฏกายด้วยความโดดเด่นเหมือนออกมาจากฉากเปิดตัวบนเวที

ยิ่งไปกว่านั้น เธอยังเดินด้วยท่วงท่ามาดมั่น ไม่มีท่าที่เขินอายใดๆ ให้เห็น ประหนึ่งว่าเธอชินเสียแล้วกับผลตอบรับที่เกิดขึ้นอยู่เสมอยามเมื่อเธอปรากฏกาย

เธอมีเรือนร่างสูงสะโอดสะอง สวมชุดว่ายน้ำเรียบๆ สีขาวแบบเปลือยหลัง ทุกอณูของเรือนกายภายนอกर्मผ้าเป็นสีแทนवलเนียน เธอดูสวยสมบูรณ์แบบประดุจรูปปั้น เรือนผมสีน้ำตาลแดงเพลิงเจิดจ้าของเธอเป็นลอนหนานุ่มคลอเคลียอยู่บริเวณลำคอ ใบหน้ามีแววแกร่งกร้านอย่างที่จะมองเห็นได้ในหญิงสาวที่ผ่านวัยสามสิบมาแล้ว แต่โดยภาพรวมเธอยังดูสาว – ดุมีชีวิตชีวาด้วยความงามเลิศเจิดฉาย เครื่องหน้าของเธอดูละม้ายคล้ายชาวจีน รวมทั้งดวงตาสีฟ้าเข้ม เธอสวมหมวกทรงจีนเก๋ไก๋ทำจากกระดาษแข็ง สีเขียวเหมือนหยกไต้หวัน

เธอมีรศมีบางอย่างในตัวที่ทำให้ผู้หญิงทุกคนบนชายหาดดูเหมือนจะเลือนหายไปและไร้ตัวตน และที่เลียงไม่ได้พอกันก็คือ สายตาของผู้ชายทุกคนถูกดึงดูดและติดตรึงอยู่ที่เธอ

แอร์กูล บัวโรต์ เบิกตากว้าง หัวตของเขาสั่นระริกด้วยความชื่นชม พันตรีแบร์รีลุกขึ้นนั่ง ดวงตาที่โปนโตอยู่แล้วยิ่งถลนออกมาด้วยความตื่นตันทางซ้ายมือของบัวโรต์ สาธุคุณสตีเวน เล่น สูดหายใจเข้าพร้อมเสียงลอดไรว์ฟั่น แล้วร่างของเขาก็เกร็งขึ้น

พันตรีแบร์รีพูดด้วยเสียงกระซิบแหบๆ

“อาร์ลีนา สจ๊วต (นั่นคือชื่อเดิมของเธอก่อนที่จะแต่งงานกับมาร์แชลล์) – ผมเคยเห็นเธอแสดงเรื่อง*คัมแอนด์โก* ก่อนที่เธอจะอำลาเวที เธอดูร่าเริงน่ามองนะ ว่าไหม”

คริสทีน เรดเฟิร์น พูดซ้ำๆ ด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “ก็สวยคมอยู่หรอก – ใช่ ฉันว่านะ – ออกจะเหมือนปีศาจร้าย!”

เอมิลี บรูว์สเตอร์ พูดขึ้นโดยพลันว่า

“คุณเพิ่งพูดถึงสิ่งชั่วร้ายไปนะคะ คุณบัวโรต์ ตอนนี้ในความคิดของฉัน ผู้หญิงคนนั้นคือสิ่งชั่วร้ายในร่างมนุษย์! เป็นผู้หญิงจ้าวโฉมงามแท้ ฉันบังเอิญได้รู้เรื่องของแม่นั้นมามากมาย”

พันตรีแบร์รีพูดเหมือนกำลังย้อนรำลึกความหลัง

“ผมนึกถึงสาวในคิมลาขึ้นมาเลย เธอมีผมสีแดงเหมือนกัน เป็นภรรยาของนายร้อยคนหนึ่ง เธอทำให้ที่นั่นปั่นป่วนุ่นวายไหมนะหรือ เรื่องนั้น

แหงอยู่แล้ว! พวกผู้ชายคลั่งเธอมาก! ส่วนพวกผู้หญิงทุกคนก็อยากคว้าลูกตาเธอออกมากันทั้งนั้น! เธอสร้างความร้าวฉานให้หลายต่อหลายครอบครัวเสียล่ะ”

เขาหัวเราะเบาๆ อย่างคนที่หวนรำลึกถึงอดีต

“สามีของเธอเป็นคนดี เจียบขริ่ม เทิดทูนบูชาเธอทุกอย่าง เขาไม่เคยมองเห็นอะไรทั้งนั้น – หรือไม่ก็แก้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น”

สตีเวน เล่น พูดเสียงเบาหาว่าอัดแน่นด้วยอารมณ์แรงกล้า

“ผู้หญิงเซ่นนั้นเป็นภัยร้าย – เป็นภัยร้ายต่อ –”

เขาหยุด

อาร์ลีนา สจ๊วต เดินไปถึงริมทะเล สองหนุ่มน้อยซึ่งดูโตกว่าเด็กชายนิดหน่อย ผุดลุกขึ้นและตรงรี่ไปหาเธอด้วยความกระตือรือร้น เธอหยุดยืนส่งยิ้มให้ทั้งคู่

สายตาของเธอเลื่อนผ่านสองคนนั้นไปยังจุดที่แพทริก เรดเฟิร์น กำลังเดินมาตามแนวชายหาด

แอร์กูล บัวโรต์ คิดว่า นี่ช่างเหมือนการดูเข็มของเข็มทิศ แพทริก เรดเฟิร์น ถูกเบนเข็มเสียแล้ว สองเท้าของเขาเปลี่ยนทิศทาง เข้มย้อมหมุนตามกฎของแม่เหล็กและชี้ไปทางทิศเหนือ สองเท้าของแพทริก เรดเฟิร์น นำพาเขาไปหาอาร์ลีนา สจ๊วต

เธอยื่นส่งยิ้มให้เขา จากนั้นก็เดินเยื้องย่างเลียบคลื่นชายหาดอย่างเชื่องช้า แพทริก เรดเฟิร์น เดินไปกับเธอ หญิงสาวทอดกายลงนั่งข้างโซตหิน เรดเฟิร์นหย่อนตัวลงนั่งบนหาดกรวดข้างกายเธอ

คริสทีน เรดเฟิร์น ลูกพรวดในทันใด แล้วเดินเข้าไปในโรงแรม

V

หลังเธอจากไป บรรยาอากาศก็เงียบไปนิดหนึ่งชวนให้รู้สึกอึดอัด

จากนั้นเอมิลี บรูว์สเตอร์ ก็พูดขึ้นว่า

“ไม่น่าเลยนะ เธอออกจะดูดี พวกเขาเพิ่งแต่งงานกันได้ปีสองปีเอง”

“แม่สาวที่ผมพูดถึงนะ” พันตรีแบร์รีพูด “คนที่อยู่คิมลา เธอทำให้ คู่แต่งงานที่รักกันหวานชื่นสองคู่ต้องปันปน กัน่าเสียดายอยู่นะ ว่าไหม”

“มีผู้หญิงอยู่ประเภทหนึ่ง” คุณบรูว์สเตอร์พูด “ที่ชอบทำลายครอบครัว ของคนอื่น” เธอเสริมหลังจากผ่านไปหนึ่งหรือสองนาที “แพทริก เรดเฟิร์น นะไงเจ้า!”

แอร์กูล บัวโรต์ ไม่พูดอะไร เขากำลังทอดสายตามองชายหาดเบื้องล่าง แต่ไม่ได้มองแพทริก เรดเฟิร์น กับอาร์ลีนา สจ๊วต

คุณบรูว์สเตอร์พูดว่า

“เออละ ฉันไปเอาเรือดีกว่า”

เธอเดินจากไป

พันตรีแบร์รีหันมามองบัวโรต์ด้วยดวงตาโปนโตที่มีแววสงสัย

“นี่ บัวโรต์” เขาพูด “คุณกำลังคิดอะไรอยู่หรือ ไม่เห็นเปิดปากพูด อะไรเลย คุณคิดว่าสาวน้อยเจ้าเสน่ห์คนนี้เป็นยังไงบ้าง ร้อนแรงใช้อย่างไรไหม”

บัวโรต์พูดว่า

“เซบัสทีอัน (ก็เป็นไปได้)”

“นี่สิตัวเก่า ชายชาวฝรั่งเศสต้องแบบนี้!”

บัวโรต์พูดอย่างเย็นชาว่า

“ผมไม่ใช่ผู้ชายฝรั่งเศส!”

“แหม อย่าบอกผมเลยนะว่าคุณไม่ชอบมองสาวสวย! คุณคิดว่าเธอ เป็นยังไงล่ะ หือ”

แอร์กูล บัวโรต์ ตอบว่า

“เธอไม่ใช่สาว ๆ แล้ว”

“เรื่องนั้นสำคัญตรงไหนล่ะ ผู้หญิงนะแก่ตามที่เห็น! รูปลักษณ์ของเธอ ยังดูดีอยู่เลย”

แอร์กูล บัวโรต์ พยักหน้า แล้วพูดว่า

“ใช่ เธอสวย แต่ท้ายที่สุดแล้วความสวยก็ไม่ใช่อะไรที่สำคัญที่สุด ความสวยไม่ได้ทำให้ศิระระของทุกคน (ยกเว้นคนเดียว) หันไปทางชายหาดเพื่อจะ มองเธอ”

“มันคือสิ่งนั้นแหละ เพื่อนยาก” พันตรีพูด “ใช่แล้วละ – สิ่งนั้นนะ”
จากนั้นเขาพูดด้วยความสงสัยใคร่รู้ขึ้นมาในทันใด

“คุณจตจ้องมองอะไรอยู่นะ”

แอร์กูล บัวโรต์ ตอบว่า “ผมกำลังมองบุคคลที่เป็นช้อยกเว้น มอง
ชายคนหนึ่งซึ่งไม่แยหน้าขึ้นมามาก่อนที่เธอเดินผ่าน”

พันตรีแบร์รีมองตามสายตาท่ออีกฝ่ายซึ่งจับจ้องอยู่ที่ชายวัยประมาณสี่สิบ
ผู้มีผมสีอ่อน ผิวสีแทน เขามีใบหน้าสงบนิ่งชวนมอง และกำลังนั่งสูบไปป์
ขณะอ่านนิตยสาร*เดอะไทมส์*อยู่บนชายหาด

“โอ้ นั่น!” พันตรีแบร์รีพูด “นั่นคือสามีละ เพื่อนยาก นั่นคือ
มาร์แชลล์”

แอร์กูล บัวโรต์ พูดว่า

“ครับ ผมรู้”

พันตรีแบร์รีหัวเราะในลำคอ เขาเป็นคนโสด จึงติดนิสัยชอบมอง
คนเป็นสามีในสามมูมนั้นเท่านั้น – “สิ่งกีดขวาง” “ตัวปัญหา” หรือแม้กระทั่ง “ไม่
กันหมา”

เขาพูดว่า

“ดูเป็นคนดีนะ เจียบซิม สงสัยขึ้นมาแล้วลืมนิตยสาร*ไทมส์*ของผม
มาหรือยัง”

เขาลุกขึ้น แล้วเดินขึ้นไปทางโรงแรม

สายตาของบัวโรต์ค่อยๆ เลื่อนไปยังใบหน้าของสตีเวน เล่น

สตีเวน เล่น กำลังมองอาร์ลีนา มาร์แชลล์ กับแพทริก เรดเฟิร์น

เขาหันขวับมาทางบัวโรต์ ดวงตาคู่นั้นฉายแสงแห่งศรัทธาแรงกล้า

เขาพูดว่า

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายโดยแท้ คุณว่าไหมล่ะ”

บัวโรต์พูดซ้ำๆ ว่า

“เป็นเรื่องยากที่จะมั่นใจได้”

สตีเวน เล่น พูดว่า

“แต่ สวรรค์ทรงโปรด คุณไม่รู้สิถึงสิ่งนั้นในอากาศหรือ”

รอบๆ ตัวคุณนี่ละ สิ่งชั่วร้าย ณ ที่แห่งนี้”
แอร์บูล บัวโรต พยักหน้าช้าๆ

ทดลองอ่าน

บทที่ 2

เมื่อโรซามันด์ ดาร์นลีย์ มานั่งลงข้างตัว แอร์กูล บัวโรต์ ก็แสดงสีหน้าพอใจโดยไม่พยายามปกปิด

ในภายหลังเขาได้ยอมรับว่าตนเองชื่นชมโรซามันด์ ดาร์นลีย์ มากไม่แพ้ผู้หญิงคนใดที่เคยพบเจอ เขาชอบความแปลกใหม่ไม่เหมือนใครของเธอ ทรวดทรงองค์เอวอันสวยสง่านั้น และการที่เธอเชิดสรีระด้วยความภูมิใจในตัวเอง เขาชอบผสมสีเข้มเป็นมันเงาและจับลอนเป็นทรงเนียบ รวมทั้งรอยยิ้มที่มีแววประชดประชันของเธอ

เธอสวมชุดกระโปรงสีกรมท่าตกแต่งด้วยสีขาวเล็กน้อย เป็นชุดที่ดูเรียบง่ายด้วยรูปทรงอันโก้หรู โรซามันด์ ดาร์นลีย์ เจ้าของบริษัทโรสมอนด์ จำกัด เป็นช่างตัดเสื้อสตรีชื่อดังที่สุดคนหนึ่งของลอนดอน

เธอพูดว่า

“ฉันว่าฉันไม่ชอบที่นี่เลย สงสัยจริงว่าจะมาที่นี่ทำไมกัน!”

“คุณเคยมาที่นี่มาก่อนอย่างนั้นหรือครับ”

“เคยค่ะ เมื่อสองปีก่อนตอนช่วงอีสเตอร์ ตอนนั้นยังไม่ค่อยมีคนเท่าไร”

แอร์กูล บัวโรต์ มองดูเธอ ก่อนจะพูดอย่างอ่อนโยนว่า

“มีเรื่องบางอย่างทำให้คุณไม่สบายใจ ถูกต้องไหมครับ”

หญิงสาวพยักหน้า แกว่งเท้าข้างหนึ่งไปมา เธอก็มองเท้าข้างนั้น แล้วพูดว่า

“ฉันเจอผีค่ะ นั่นแหละคือเรื่องที่เกิดขึ้น”

“ผีหรือครับ มาดมัวเซล”

“ค่ะ”

“ผีอะไร หรือว่าผีใครครับ”

“โอ้ ผีตัวฉันเองนี่แหละค่ะ”

บิวโรต์ถามต่ออย่างสุภาพ

“เป็นผีที่เจ็บปวดหรือเปล่าครับ”

“เจ็บปวดอย่างคาดไม่ถึงเลยล่ะค่ะ แล้วก็ทำให้ฉันย้อนนึกไปถึง เอ่อ...”

เธอเว้นจังหวะพลางทำสีหน้าครุ่นคิด ก่อนจะพูดว่า

“ลองนึกภาพวัยเด็กของฉันสิ ไม่ คุณนึกไม่ออกหรอก! คุณไม่ใช่คนอังกฤษนี่!”

บิวโรต์ถามว่า

“นั่นเป็นวัยเด็กที่มีความเป็นคนอังกฤษมากหรือครับ”

“โอ้ มากอย่างไม่น่าเชื่อเลยล่ะ! ชนบท - บ้านหลังโตสภาพโกโรโกโส - มีม้า มีสุนัข - เดินตากฝน - สุ่มพินก็อกองไฟ - แอปเปิลในสวน - เงินไม่มีใช้ - เลื่อนหนาวเก่า ๆ - ชุดออกงานที่ใช้งานไปปีแล้วปีเล่า - สวนกรรือซึ่งไม่ได้รับการดูแล - พร้อมทั้งดอกเดซี่สีม่วงบานสะพรั่งเหมือนธงผืนใหญ่ในฤดูใบไม้ร่วง...”

บิวโรต์ถามอย่างสุภาพ

“แล้วคุณอยากย้อนกลับไปเวลานั้นหรือครับ”

โรซามันด์ ดาร์นลีย์ สายศีรษะ แล้วพูดว่า

“เราย้อนกลับไปไม่ได้ไม่ใช่หรือคะ เรื่องนั้น - ไม่มีทางอยู่แล้ว แต่นฉันอยากกลับไปใช้ชีวิต - ในแบบที่แตกต่าง”

บิวโรต์พูดว่า

“ผมสงสัยจัง”

โรซามันด์ ดาร์นลีย์ หัวเราะ

“ฉันก็เหมือนกันค่ะ จริงๆ นะ!”

บิวโรต์พูดว่า

“ตอนที่ผมยังเด็ก (และแน่นอนครับมาดมัวแซล ว่าช่วงเวลานั้น ผ่านมาเนิ่นนานมากแล้ว) มีเกมที่ชื่อว่า ‘ถ้าไม่ได้เป็นตัวเองในตอนนี เราอยากจะเป็นใคร’ เราเขียนคำตอบลงไปในอัลบั้มของเหล่าสุภาพสตรีสาว เป็นสมุดปกหนังสือฟ้าขอบสีทอง คำตอบนะครับ มาดมัวแซล ไม่ใช่สิ่งที่จะ คิดออกกันได้ง่ายๆ เลย”

โรซามันด์พูดว่า

“ค่ะ – ฉันก็คิดว่าไม่ง่าย เป็นการเสี่ยงครั้งใหญ่กว่าได้ เราคงไม่อยาก ใช้ชีวิตเป็นมุสลิมหรือว่าเจ้าหญิงเอลิซาเบธ ส่วนคนที่เหมือนกัน เราก็รู้เรื่องของพวกเขามากเกินไป ฉันจำได้ว่าเคยพบสามภรรยาน่ารักมากคนหนึ่ง พวกเขาทั้งสุภาพและมีอัธยาศัยไมตรี และแม้จะแต่งงานกันมาหลายปี พวกเขายังดูเข้ากันได้ดีมากจนฉันนึกอิจฉาผู้หญิงคนนั้น ฉันคงจะเต็มใจ แลกชีวิตกับเธอเลยละ หลังจากนั้นมีคนบอกฉันว่า เวลาอยู่ด้วยกันสองคน พวกเขาไม่พูดไม่คุยกันมาสิบเอ็ดปีแล้ว!”

เธอหัวเราะ

“เรื่องนั้นบอกเราว่า เราไม่มีทางรู้ได้เลย ว่าไหมล่ะคะ”

ผ่านไปหนึ่งหรือสองอาทิตย์ บิวโรต์ก็พูดว่า

“มีคนมากมายนะครับ มาดมัวแซล ที่ต้องอิจฉาคุณ”

โรซามันด์ ดาร์นลีย์ พูดอย่างเฉยชาว่า

“โอ้ ใช่สิคะ เป็นธรรมดาอยู่แล้ว”

เธอคิดถึงเรื่องนั้น ริมฝีปากแยมเป็นรอยยิ้มหยัน

“ค่ะ ฉันนี่แหละคือแบบฉบับของผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จ! ฉัน พอใจกับการได้เป็นศิลปินที่ประสบความสำเร็จในการสร้างสรรค์ผลงาน (ฉันชอบออกแบบเสื้อผ้ามาก ๆ) แล้วก็พอใจกับการได้เป็นนักธุรกิจหญิง ที่ประสบความสำเร็จทางการเงิน ฉันมีเงินทอง ทรวดทรงดี หน้าตาก็ใช้ได้ และปากคอไม่ได้ระคายคายเกินไป”

เธอเว้นจังหวะ รอยยิ้มกว้างขึ้น